

POVĚŠ, CO TĚ RMOUTĚ

Pátek, 01. června 2007

Když mi bylo náct a možná i lehce přes cet, smála jsem se mámě, jaké se jí líbí písničky. Podle má "z roku raz dva". Jsem přesvědčená, že já určitě budu poád drážet krok s dobou a po písničkách, které jsem poslouchala tenkrát, za let ani nevzdychnu.

Hmm, nějak se mi to nepovedlo - nejraději mám právě ty, které se hrály v době, kdy jsem studovala, neměla skoro žádné starosti, prožívala bezstarostné praxe daleko od domova... a svět mi ležel u nohou. Jenže - čas trhnul up a já se vracím zpátky, protože tak hezké písničky, jako byly tenkrát, už dneska prostě nejsou. Jednou z těch mých nejmilějších je písnička s textem Borise Janičky (vlastním jménem Eduarda Pergnera). Když si je přemyslíte nádherný sametový hlas Jitky Zelenkové, máte "zimomriavky" zaručeny.

Pověz, co tě rmoutí...

Pověz, co tě rmoutí, nemáš mi co říct
pro mě mi stále zrakem uhybáš;
Snad se něco hroutí, snad něčeho je víc
bolí a rány otvírá;
Ty zárlí, šekni, že zárlí;

Prosím tě, jen zůstaň, stále stejná jsem
Dívej se, jen ořima má hlava
Kdo ti zavřel ústa, máš-li jen zraha
Zraha má sám, pak poznáš, co je prázdný den
Ty zárlí, já vím, že zárlí;

V kupce sena hledáš; jehlu ztracenou
A v lásce hledáš; dvíčka postranní
Nehazarduj, prosím, s dřívě, s dřívě
Abys mě nezranil, abys ani sebe nezranil
Ty zárlí, přemiznej, že zárlí;

Nevím, jestli láska hory přeměná;
Nevím, jestli káždla má dát
Nejsem žádný anděl, pouze nesnáš;
Až se máš; cizích lidí na mě ptát
Ty zárlí, šekni, že zárlí;
Já to vím, že zárlí;

P.S. Tak krásně zapadá do Kudlí poradny, nemyslíte?

Pavla